

BARBADOS, HET VROLIJKE EILAND

-Warme dagen-

Het meest oostelijke eiland van de Caraïben pronkt met vier kusten van palm en strand, maar ook met een binnenland vol historische monumenten en tropische parken, met rumshops, cricketvelden en parochiekerken, met muziek en vrolijke mensen.

De kwaliteit van de landkaart is pover, wegwijzers laten het vaak afweten, wegnummers zijn uitzonderlijk, het eiland is een nog onbekende doolhof: zo vertrek ik met de huurauto vanuit de vlieghaven en rijd vrolijk met muziek op goed geluk het binnenland in. Suikerrietvelden, smalle wegen, knalgele bussen tegen een blauwe hemel die op groene velden drukt, kleurrijke huizen en telefoondraden: vanaf de eerste seconde verdwaal ik in de Caraïben. Aan de zuidkust van Barbados, het meest oostelijke eiland, is het vlakke land niets dan wuivend riet, goed voor suiker en rum. Maar al gauw, voorbij een zesarmig kruispunt met vlakbij

het koloniale landhuis van de Sunbury Plantation, welt het land omhoog. Nu eens sla ik rechts af, dan weer kies ik voor links, altijd omhoog door dichtere begroeiing, langs de laatste stukken tropisch regenwoud. Daar luiert een dorp in de namiddag, bananenplantages waaieren langs rode akkers met schoorstenen van verlaten fabrieken, ik rijd maar door hoewel ik niet weet waar ik ben. Wat maakt het uit, op dit eiland komt het altijd wel weer goed, tot ik ergens op driehonderd meter hoogte op een kruispunt bijna het hele eiland overzie: overal groen, overal zee, Barbados als een peervormige bol in het water. De zon zakt weg, hoe vind ik mijn nog nooit gezien hotel? De weg vragen: in een rumshop lachen en tateren oude mannen, ze discussiëren over de laatste cricketwedstrijd en willen me best de weg wijzen, als ik tenminste eerst hun aanbod van een fles rum niet afsla. We verbroederen, lachen en toasten ergens in het epicentrum van het eiland. Ook zonder wegenkaart is de eerste dag volmaakt.

RUM EN VLIEGENDE VIS

Van alle Britse nalatenschap is hoofdstad Bridgetown niet meteen de meest attractieve bestemming. Voorbij wat verkommerde

kades aan zee is het stadshart nog altijd de drukte rond de parlamentsgebouwen. Een beetje groen op National Heroes Square kan niet verbergen dat ondanks de lokale hit Take Nelson down geen vrijheidsheld of slavenleider op een sokkel staat, maar nog altijd admiraal Nelson, de held van Trafalgar die uitkijkt over taxi's en het shoppend volkje, dat in Broad street in de winkels verdwijnt. Vrolijke marktkramen ogen aardser, kathedraal en synagoge bladderen als oude tijden en enkel aan het Waterfront lokken caféterrassen en restaurants voor een cocktail of een gerecht uit de lokale keuken. Op een uithangbord staat 'good old Bajan cooking': van kreeft en barracuda tot dolphin -geen flipper maar mahi mahi, sust de kaart-, van vliegende vis tot cou cou en andere gerechten die soms uit een ver Afrikaans verleden komen.

“Cou cou is mijn lievelingsgerecht”, zegt Feyann en ze schotelt het nationaal gerecht voor, met graandeeg en de okraplant, met ui, tomaat en zoete paprika's in een pikant sausje, “en als extra, mooi gebakken vliegende vis”. Zozeer Bridgetown de enige stad op het eiland is zozeer heb ik het vlug bekeken. Goed dat ik deze ochtend een bezoek heb gebracht aan de Mount Gay Rum Factory en aan de overkant ook ben binnengewipt in de Malibu Beach

Club, die bekend is voor z'n kokosgeurende witte rum. Kleuren, smaken, aroma's en de glimlach van de mooie gidse hebben me verleid om in de latere namiddag, in een van de zijstraten van Bridgetown, binnen te stappen in een lokale kroeg, met aan de muren posters van Bob Marley, zwarte boksers, native Rihanna en schaars geklede nimfen. Een paar ouwe rakkers, lachende Badians, veel muziek, rum en nog een rum: op Barbados is het een plezier te verbroederen met de reggae schouderchokkende locals.

DONKERE BLADZIJDEN

Het grasplein, met een renbaan voor paardenwedstrijden en feestelijke défilés, is omzoomd door statige gebouwen uit de achttiende eeuw: Garrison Savannah was als hoofdkwartier van het British Empire in de Caraïben het hart van koloniaal Barbados. De roemloze periode van de slavernij, in een tijd dat suikerriet belangrijker was dan goud, is dwingend aanwezig in het Barbados Museum en het gerestaureerde George Washington House: warm mahonie, vloeren van pijnboom, tapijten en oud meubilair, muskietennetten boven de bedden en fraai aardewerk

geven de residentie een aanlokkelijk tropische sfeer. “Dit was het herenhuis van een plantage. Op z’n negentiende heeft de toekomstige eerste president van de Verenigde Staten hier in 1751 met z’n broer zes weken gewoond. Het zou z’n enige buitenlandse reis blijven”, zegt gids Neville Trotman die me door de woonvertrekken loodst. “Al heeft hij hier de pokken opgedaan, hij was erg onder de indruk van het hoog ontwikkelde sociale leven in Bridgetown. Bij zijn terugkeer in Virginia heeft hem dat getekend als man van de wereld. Barbados stond toen al 124 jaar onder Brits bestuur: het was the Civilised Island, al had iedere blanke Barbadian vier slaven tot zijn beschikking. Het moet gezegd dat hij als tegenstander van de slavernij een tijd lang zelf slaven op zijn landgoed heeft gehad”. Zo is een bezoek aan de twee musea ook altijd een herinnering aan de donkere pagina’s uit Barbados’ geschiedenis, die in de onafhankelijke republiek voorgoed zijn omgeslagen.

SWEET TROPICS

Hun namen zijn even exotisch als de kleuren waarmee ze de weggant of huisgeveltjes smukken: frangipane, bougainvillea en

flamboyant. Voorbij de suikerrietvelden, schitterend groen maar ook eentonig, wordt Barbados een tropisch kleinood. Waar de laatste bossen niet zijn opgeofferd aan plantages bloeit een weelde aan planten en bloemen. Bij Bathseba stop ik in de Andromeda Botanical Garden. Andere adressen zijn het Flower Forest, het Orchid House of het park van Welchman Hall Gully in de hoogste heuvels: een bezoek in de vroege ochtend met de stilte van reuzenvarens, schichtige meerkatten, kolibries en de dauwdruppels van een laatste restant regenwoud.

Zo is Barbados voor alles Caraïbisch, niet zo'n stukje overzees Old England zoals veel landschappen in reisgidsen wel eens beschreven staan. Ja, Hackleton's Cliff is een woest uitkijkpunt in het Scotland District, de kanonnen van Gunn Hill Station herinneren aan koloniale regimenten en opstanden, plaatsnamen als Hastings horen thuis in een countryside en de sierlijke oprijlaan van Codrington College ademt even de sfeer van een middeleeuwse universiteit. Maar dat is schijn van 340 jaar koloniaal verleden. De tropische fauna, de brandende kleuren van de liquor stores, de mensen bij een bushalte (die aangeeft of de bus van of naar de hoofdstad rijdt), een simpel eethuis aan zee in Speightstown, rode aarde, groene suikerrietvelden en witte windmolens, de Chattel houses of verplaatsbare houten huisjes met hun veranda, muziek en het leven op straat herinneren veel meer aan de Afrikaanse roots die dit eiland z'n identiteit geven.

NATIONALE SPORT

Op m'n zoektocht naar heilige grond lees ik op de Ring road rond de hoofdstad drie keer een naam met w: zowel Weekes, Walcott

als Worrell verbinden hun naam aan een roundabout. Ze zijn de mij onbekende, maar legendarische '3 W's' van het cricket op Barbados. Nationale sport, dat zie ik overal: tussen suikerrietplantages, op pleinen rond een parochiekerk of op het laatste rondpunt van de ring waar legende Sir Garry Sobers z'n standbeeld heeft voor het witte Kensington Oval, de sacrale grond van het nationaal stadion. Alleen godsdienst is voor Bajans wezenlijker dan hun geliefde cricket. Ook dat ontdek ik op de dagelijkse rondritten over het lankmoedige eiland: van kathedraal tot de kleinste kapel zijn de zitbanken gevuld, geen gehucht of er staat een Anglicaanse kerk, omzoomd door een intieme dodenakker, van de oudste St. James in Holetown of een van de vele Christ-churches tot het afgelegen St. Lucy, waar de enige vrouwelijke heilige wordt geëerd. Ware het niet oneerbiedig (en ook niet waar) ik zou denken dat er meer godshuizen dan rumshops zijn.

OVERAL STRAND

Natuurlijk moet het ervan komen, waarom houd ik ze voor het laatst? De stranden, zeg ik als leek die weinig van zalig nietsdoen

houd, zijn volmaakt genot. In de vier windrichtingen, het eiland rond, rijgt Barbados de stranden aan elkaar. Van de branding in het uiterste noorden tot de beaches van de sjieke hotels langs de westkust, waar de rijken der aarde hun luxevakanties genieten. Namen als Sandy Lane, Fairmont of Lone Star staan garant voor Barbados als exclusief verblijf. En van de idyllische, soms lege strandjes in het oosten tot de drukker oorden in het zuiden voor het gros van lokale en buitenlandse zonnekloppers. Ik kies voor rust, wandel naar de vuurtoren op Ragged Point of sta eenzaam op de kliffen van Animal Flower Bay. Nergens is het strand, met

bizarre rotsen in zee en eetbarakken onder de palmen, meer laidback dan in Bathseba, waar ik met een biertje en een bord vliegende vissen naar elegante surfers kijk. En omdat ik, voor één keer op zoek naar een plek die het dichtst benadert wat we graag paradijselijk noemen, keuze zat heb uit een dozijn baaien gok ik op Bottom Bay, dat met wit strand, opalen water, koel wuivende palmen en badende schoonheden zo'n oase is die geeft wat ze in de brochures heeft beloofd. Na mijn eenmalige zonnebeurt laat ik me 's avonds verleiden door de lokroep van de Oistins Fish Fry: kramen met gegrilde en gemarineerde vis wisselen af met muziekboxen. Het jonge volkje danst op bonkende beats, calypso

en staccato reggae, elders cirkelen oudere Banjans op ritmes uit het verre Afrika over de dansvloer. Zozeer het eiland zich meer dan drie eeuwen lang geoeffend heeft in Engelse tradities zozeer heeft Barbados zich een eigen identiteit aangemeten, die er op dit genoeglijke eiland een is van vrolijkheid en zelfbewuste fierheid. Columbus wist van pure schoonheid niet welk eiland kiezen, ik heb m'n rondreis op Barbados volmaakt genoten.

Verschenen in Grande, 25.08.2010.